

Sygn. akt IV P 57/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Szwałt
Protokolant:	Dorota Korzec

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017 r. w Krośnie

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i dodatek za pracę w porze nocnej

I zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda A. B. kwotę **8 477 zł 13 gr** (słownie: osiem tysięcy czterysta siedemdziesiąt siedem złotych 13/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1). 672 zł (słownie: sześćset siedemdziesiąt dwa złote) od dnia 11 maja 2014r. do dnia zapłaty
- 2). 788 zł 29 gr (słownie: siedemset osiemdziesiąt osiem złotych 29/100) od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty
- 3). 402 zł 31 gr (słownie: czterysta dwa złote 31/100) od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty
- 4). 41 zł 99 gr (słownie: czterdzieści jeden złotych 99/100) od dnia 10 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty
- 5). 800 zł 63 gr (słownie: osiemset złotych 63/100) od dnia 11 września 2014 r. do dnia zapłaty
- 6). 219 zł 74 gr (słownie: dwieście dziewiętnaście złotych 74/100) od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty
- 7). 365 zł 22 gr (słownie: trzysta sześćdziesiąt pięć złotych 22/100) od dnia 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty
- 8). 1117 zł 72 gr (słownie: tysiąc sto siedemnaście złotych 72/100) od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty
- 9). 178 zł 24 gr (słownie: sto siedemdziesiąt osiem złotych 24/100) od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty
- 10). 712 zł 86 gr (słownie: siedemset dwanaście złotych 86/100) od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty
- 11). 243 zł 79 gr (słownie: dwieście czterdzieści trzy złote 79/100) od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty
- 12). 499 zł 68 gr (słownie: czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 68/100) od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty
- 13). 580 zł 95 gr (słownie: pięćset osiemdziesiąt złotych 95/100) od dnia 10 maja 2015 r. do dnia zapłaty

- 14). 495 zł 47 gr (słownie: czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych 47/100) od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty
 - 15). 123 zł 55 gr (słownie: sto dwadzieścia trzy złote 55/100) od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty
 - 16). 538 zł 79 gr (słownie: pięćset trzydzieści osiem złotych 79/100) od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty
 - 17). 1 zł 05 gr (słownie: jeden złoty 05/100) od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty
 - 18). 279 zł 06 gr (słownie: dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych 06/100) od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia zapłaty
 - 19). 415 zł 80 gr (słownie: czterysta piętnaście złotych 80/100) od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty
- II oddała powództwo ponad kwotę 8 477 zł 13 gr (słownie: osiem tysięcy czterysta siedemdziesiąt siedem złotych 13/100)

III w pozostałym zakresie postępowanie umarza

IV przyznaje biegłemu J. G. (1) wynagrodzenie za wydaną opinię wg przedłożonego rachunku – tj. kwotę 492 zł 84 gr (słownie: czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote 84/100) i kwotą tą obciąża Skarb Państwa – Kasę Sądu Rejonowego w Krośnie

V nakazuje Skarbowi Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 246 zł 42 gr (słownie: dwieście czterdzieści sześć złotych 42/100) stanowiącą połowę kosztów opinii biegłego

VI znosi wzajemnie między stronami koszty procesu

VII nakazuje Skarbowi Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 349 zł (słownie: trzysta czterdzieści dziewięć złotych) – tytułem 1/2 opłaty od pozwu, której powód A. B. nie miał obowiązku uiścić.

SSR Mariusz Szwałd

Sygn. akt IV P 57/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 stycznia 2017 roku

Powód A. B. w pozwie przeciwko pozwanemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., ostatecznie sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 25 października 2016 r., wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 8 596 zł 83 gr z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot :

- 1). 672 zł od dnia 11 maja 2014r. do dnia zapłaty,
- 2). 788 zł 29 gr od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- 3). 402 zł 31 gr od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- 4). 41 zł 99 gr od dnia 10 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 5). 800 zł 63 gr od dnia 11 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- 6). 219 zł 74 gr od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty

- 7). 365 zł 22 gr od dnia 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,
- 8). 1117 zł 72 gr od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 9). 178 zł 24 gr od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 10). 712 zł 86 gr od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- 11). 243 zł 79 gr od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 12). 499 zł 68 gr od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 13). 580 zł 95 gr od dnia 10 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 14). 495 zł 47 gr od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 15). 123 zł 55 gr od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 16). 538 zł 79 gr od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- 17). 1 zł 05 gr od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- 18). 279 zł 06 gr od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- 19). 535 zł 44 gr od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,

Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że był zatrudniony pierwotnie w firmie (...) Sp. z o.o. od czerwca 2009 r. na cza określony do 31 maja 2012 r. Następnie pracodawca przedstawił pracownikowi zmianę warunków zatrudnienia w ten sposób, że w spółce (...) powód był zatrudniony na 1/8 etatu, natomiast u pozwanego na pozostałe 7/8 etatu. Ustalenia te obowiązywały do lipca 2011 r., a następnie od 1 marca 2012 r. powód stał się pracownikiem pozwanego także na w 1/8 etatu. Następnie strony zawarły kolejną umowę na czas określony do lipca 2017 r. Jednakże 16 grudnia 2015 r. za porozumieniem stron umowa została rozwiązana. Od początku zatrudnienia przełożonym powoda był W. J., bez względu na nazwę firmy zatrudniającej powoda. W czasie zatrudnienia powód wykonywał pracę jako pracownik ochrony w obiekcie (...) przy ul. (...). Specyfika pracy powodowała, że pozwany przedłużał dobowy wymiar pracy do 24 godzin. Powód świadczył pracę zatem przez 24 godziny w ściśle określonych dniach i terminach (często w soboty, niedziele i święta), za które nie uzyskiwał dni wolnych. Ponadto powód co do zasady w każdej dobie wykonywał pracę w porze nocnej w wymiarze 8 godzin. Powyższe doprowadziło do świadczenia pracy przez powoda ponad obowiązującą go tygodniową normę czasu pracy. Zgodnie z przyjętą u pozwanego regułą stawka godzinowa wynosiła 5 zł i pracownik miał pracować przez tyle godzin, by wypracować kwotę minimalnego wynagrodzenie. Zatem z uwagi na sporządzony przez pracodawcę harmonogram czasu pracy powód wykonywał swoje obowiązki na rzecz pozwanego ponad obowiązującą go tygodniową normę czasu pracy, pracując również w porze nocnej.

Do protokołu rozprawy w dniu 26 kwietnia powód oświadczył, że w pozwie omyłkowo wskazano, że powód pracował przez 12 godzin na dobę, a nie 24 godziny.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany zarzucił, że powód nie świadczył pracy w godzinach nadliczbowych. Pozwany podważył także wiarygodność załączonych do pozwu tabelarycznych zestawień. Dokumenty te zawierają

liczne skreślenia oraz poprawki i w żadnym wypadku nie stanowią dowodu na okoliczność godzinowego wymiaru świadczonej przez powoda pracy. Wyliczenia te są niewiarygodne także i z tego powodu, że nie są w nich uwzględnione nieobecności powoda w pracy, wynikające z przebywania na urlopie wypoczynkowym. Poza wynagrodzeniem za pracę powód otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie tytułem realizowanej umowy zlecenia na rzecz firmy (...). Wynagrodzenie to było powodowi wypłacone za pracę na tym samym obiekcie, ale na innym posterunku.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 26 marca 2009 r. firma (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zatrudnił powoda A. B. na okres próbny od 26 marca 2009 r. do 31 maja 2009 r. na stanowisku pracownika ochrony w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2009 r. firma (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zatrudnił powoda na czas określony od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia 31 maja 2012r. na tych samych warunkach zatrudnienia.

W piśmie z dnia 18 lipca 2011 r. powód oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. złożyli oświadczenie, mocą którego pracodawca zatrudnił powoda na 1/8 etatu z wynagrodzeniem minimalnym, proporcjonalnym do wymiaru czasu pracy.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 18 lipca 2011 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zatrudnił powoda na czas określony od 18 lipca 2011 r. do 31 maja 2012 r. na stanowisku pracownika ochrony w wymiarze 7/8 etatu z wynagrodzeniem minimalnym proporcjonalnym do wymiaru zatrudnienia.

W piśmie z dnia 30 stycznia 2012 r. powód otrzymał informację, iż z dniem 1 marca 2012 r. nastąpi przejście części zakładu pracy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W..

Na podstawie umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2012 r. pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. zatrudnił powoda A. B. na czas określony od 1 czerwca 2012 r. do 31 lipca 2017 r. na stanowisku pracownika ochrony w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym proporcjonalnym do czasu pracy.

Z dniem 16 grudnia 2015 r. umowa o pracę pomiędzy stronami uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron na mocy art. 30 § 1 pkt 1 k.p.

Dowód : akta osobowe k.19

Powód był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę. W ostatnim czasie świadczył pracę przy ochronie obiektu (...) przy ul. (...) w K.. Poza zawieranymi umowami o pracę nie zawierał z firmą (...) umowy zlecenia.

Nadzór nad pracownikami sprawował W. J. (2). Opracowywał on także na początku każdego miesiąca grafiki dyżurów, obrazujące plan służby.

Grafiki te ulegały modyfikacjom w zależności od udzielania pracownikom urlopów wypoczynkowych, które pracownicy składali na piśmie.

U pozwanego nie ma list obecności, a ewidencja prowadzona jest w ramach książki przebiegu służby. Na każdym obiekcie była taka książka. Książki przebiegu służby trafiały do biura w R. i tam były archiwizowane.

Pracownicy służbę pełnili w umundurowaniu. Na wyposażeniu mieli jeden sort mundurowy.

Pracownicy pracę świadczyli bez względu na to, czy wypadła niedziela czy jakiś inny dzień ustawowo wolny od pracy. Grafiki był wspólne dla wszystkich pracowników ochrony bez względu na to czy byli zatrudnieni w (...) czy w firmie (...).

Na obiekcie (...) był jeden posterunek, a to oznacza, że podczas jednego dyżuru wykonywał pracę jeden pracownik w systemie 12 – godzinnym.

Za pracę ponad normę określoną dla umowy o pracę, pracownicy otrzymywali po 2 złote za godzinę. Nigdy, żaden z pracowników, nie wyrażał chęci pracy za 2 zł za godzinę pracy. Jeżeli jednak ktoś chciał się utrzymać w pracy, to musiał przyjąć takie warunki. Za godziny nadliczbowe pracownicy, w tym i powód, otrzymywali wynagrodzenie osobno od samego wynagrodzenia za pracę.

Powód wykorzystywał urlopy wypoczynkowe.

Pracownicy zaczynali pracę np. w poniedziałek o godz. 6-tej rano i pracowali do 18-tej. Następnie we wtorek pracę rozpoczynali o godz. 18-tej i pracowali do 6-tej rano w środę. Następnie w środę i czwartek nie świadczyli pracy i przychodzili do niej w piątek na godz. 6-tą i pracowali do godz. 18-tej. Potem, w sobotę przychodzili na 18-tą i świadczyli pracę do 6-tej rano w niedzielę. Następnie niedziela i poniedziałek były wolne, a do pracy przychodzili we wtorek na 6-tą rano.

W skali miesiąca pracowali przez 200 – 208 godzin.

Za pracę w godzinach nadliczbowych nie otrzymywali tak zwanych odsiadek.

Dowód : zeznania świadków : T. W. k.32, T. Z. k.32-33, część zeznań W. J. k.67-68, powoda k.68

W opinii z dnia 3 października 2016 r. biegły sądowy J. G. (1) wskazał, że powód zatrudniony był u pozwanego w pełnym wymiarze czasu pracy w systemie równoważnego czasu pracy, który przewidywał pracę w wymiarze po 12 godzin na dobę. Powód wykonywał pracę od poniedziałku do niedzieli, w dni wolne oraz świąteczne. Nie otrzymywał w zamian wystarczającej liczby dni wolnych od pracy w celu zrównoważenia czasu pracy do obowiązującego wymiaru, w związku z powyższym dochodziło do przekraczania obowiązującego wymiaru czasu pracy oraz obowiązującej tygodniowej 40-godzinnej normy czasu pracy. Pozwany nie naliczał powodowi wynagrodzenia normalnego za większą od nominalnej liczbę godzin, nie naliczał wynagrodzenia za „nadgodziny” wynikające z przekroczenia normy średniotygodniowej. Pozwany naliczał powodowi wynagrodzenie za pracę w porze nocnej, ale w niektórych miesiącach za niewystarczającą liczbę godzin. Pozwany za przepracowane godziny „zlecenia” wypłacał powodowi wynagrodzenie mniejsze niż wynikające z iloczynu stawki minimalnego wynagrodzenia i liczby przepracowanych godzin (np. w maju 2015 r. za 36 godzin pracy na zlecenie pozwany wypłacił powodowi 85 zł 71 gr, a wynagrodzenie wynikające z minimalnego wynagrodzenia za 36 godzin wynosiło 393 zł 75 gr). W okresie od 1 stycznia 2014 r. wynagrodzenie minimalne wynosiło 1 680 zł, natomiast od 1 stycznia 2015 r. 1 750 zł.

Pozwany nie wypłacił powodowi w 2014 r. wynagrodzenia na kwotę 4 586 zł 14 gr, w tym wynagrodzenia normalnego na kwotę 2 963 zł 38 gr i dodatku z tytułu przekroczenia tygodniowej normy czasu pracy w wysokości 2 289 zł 71 gr.

W szczególności powód nie otrzymał w 2014 r. tytułem wynagrodzenia za kwiecień kwoty w wysokości 672 zł, za maj 788 zł 29 gr, za czerwiec 402 zł 31 gr, za lipiec 41 zł 99 gr, za sierpień 800 zł 63 gr, za wrzesień 219 zł 74 gr, za październik 365 zł 22 gr, za listopad 1 117 zł 72 gr oraz za grudzień 178 zł 24 gr.

Wystąpiła różnica w wysokości dodatku za pracę w porze nocnej, która została uwzględniona w rozliczeniu różnicy wynagrodzenia.

Z kolei w 2015 r. pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia na kwotę 3 891 zł brutto, w tym wynagrodzenia normalnego na kwotę 2 803 zł 36 gr i dodatku z tytułu przekroczenia tygodniowej normy czasu pracy w wysokości 2 199 zł 19 gr.

W szczególności powód nie otrzymał w 2015 r. tytułem wynagrodzenia za styczeń kwoty w wysokości 712 zł 86 gr, za luty 243 zł 79 gr, za marzec 499 zł 68 gr, za kwiecień 580 zł 95 gr, za maj 495 zł 47 gr. Za czerwiec nastąpiła nadpłata w wysokości 0,05 gr. Za lipiec powód nie otrzymał tytułem wynagrodzenia kwoty 123 zł 60 gr, za sierpień 538 zł 79 gr, za

wrzesień 1 zł 05 gr, za październik 279 zł 06 gr, za listopad 535 zł 44 gr. Za grudzień wystąpiła nadpłata w wypłaconym powodowi nagrodzeniu za pracę w wysokości 119 zł 64 gr.

Dowód : opinia biegłego J. G. k.79-85,

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, poza częścią zeznań W. J. oraz powodowi, bowiem są spójne, jednolite i wzajemnie się uzupełniają.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka W. J. w części, w której twierdził, że powód, podobnie jak i inni pracownicy, zatrudniony był u pozwanego na podstawie umowy o pracę, natomiast z innym podmiotem (...) łączyła powoda umowa zlecenia na świadczenie tego samego rodzaju usług, w tym samym budynku co pozwany. Zeznaniom tym w tej części nie można dać wiary, bowiem okoliczność ta nie została potwierdzona przez zebrany materiał dowodowy. Sprawa umów zlecenia przewija się w zeznaniach świadków i powoda, jednakże powód zaprzeczył, by podpisywał chociażby jedną taką umowę, ponadto pozwany nie przedstawił umowy zlecenia łączącej powoda z podmiotem trzecim, a to on z faktu tego wywodził skutki prawne. Na nim zatem ciążył ten obowiązek.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, bowiem ich wiarygodność nie budzi wątpliwości, a strony im nie zaprzeczyły.

Sąd podzielił pogląd wypływający z opinii biegłego sądowego J. G., bowiem jest ona spójna, logiczna i rzeczowa. Sporządzona została przez specjalistę w swojej dziedzinie. Odpowiada na pytania sądu. Nie była kwestionowana przez strony.

Artykuł 129 § 1 k.p. stanowi, że czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy, z zastrzeżeniem art. 135-138, 143 i 144.

Artykuł 151¹ § 1 k.p. stanowi, że za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

1)100 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających:

a)w nocy,

b)w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

2)50 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

Paragraf 2 tego artykułu stanowi, że dodatek w wysokości określonej w § 1 pkt. 1 przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w § 1.

Artykuł 151¹¹ § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi wykonującemu pracę w niedziele i święta, w przypadkach, o których mowa w art. 151^{9a} ust. 3 i art. 151¹⁰ pkt 1-9, pracodawca jest obowiązany zapewnić inny dzień wolny od pracy:

1)w zamian za pracę w niedzielę - w okresie 6 dni kalendarzowych poprzedzających lub następujących po takiej niedzieli,

2)w zamian za pracę w święto - w ciągu okresu rozliczeniowego.

Zgodnie z § 2 tego artykułu jeżeli nie jest możliwe wykorzystanie w terminie wskazanym w § 1 pkt 1 dnia wolnego od pracy w zamian za pracę w niedzielę, pracownikowi przysługuje dzień wolny od pracy do końca okresu

rozliczeniowego, a w razie braku możliwości udzielenia dnia wolnego od pracy w tym terminie - dodatek do wynagrodzenia w wysokości określonej w art. 151¹ § 1 pkt 1, za każdą godzinę pracy w niedzielę.

Natomiast zgodnie z § 3 tego artykułu jeżeli nie jest możliwe wykorzystanie w terminie wskazanym w § 1 pkt 2 dnia wolnego od pracy w zamian za pracę w święto, pracownikowi przysługuje dodatek do wynagrodzenia w wysokości określonej w art. 151¹ § 1 pkt 1, za każdą godzinę pracy w święto.

Przepisy wskazane powyżej regulują kwestię dodatkowego wynagrodzenia należnego pracownikowi za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w niedziele i święta.

W przedmiotowej sprawie powód pracował od poniedziałku do niedzieli, wykonywał pracę w dniach wolnych, w dniach świątecznych i nie otrzymywał z tego tytułu wystarczającej liczby dni wolnych od pracy. W związku z tym dochodziło do przekraczania obowiązującego go wymiaru czasu pracy. Pozwany nie naliczał powodowi wynagrodzenia za nadgodziny, wynikające z przekroczenia normy średniotygodniowej, nie dawał mu także w zamian odpowiedniej liczby dni wolnych. Pozwany naliczał powodowi wynagrodzenie za pracę w porze nocnej, ale w niektórych miesiącach za niewystarczającą liczbę godzin. Powód w okresie zatrudnienia uzyskiwał wynagrodzenie minimalne. Pozwany nie wypłacał powodowi należnego mu wynagrodzenia, w związku z przekraczaniem przez niego norm czasu pracy.

Należy zauważyć, że nawet gdyby przyjąć, iż powód podpisał umowę zlecenia z formą (...) Sp. z o.o. w W.

Należne powodowi wynagrodzenie tytułem pracy w godzinach nadliczbowych za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 16 grudnia 2015 r. zawarł biegły sądowy w swej opinii. Biegły sądowy porównał w niej wypłacone powodowi wynagrodzenie z należnym mu za wykonaną przez niego pracę, w oparciu o sporządzanie przez pozwanego grafiki oraz zestawieniem wypłat. Pozwany podnosił, że powód pobierał wynagrodzenie dodatkowe z tytułu „umowy zlecenia”. Powód nie kwestionował tego, wskazując w swych zeznaniach, że otrzymywał wynagrodzenie z dwóch tytułów.

Biegły dokonał stosownych wyliczeń. Wynika z nich, że pozwany nie wypłacił powodowi za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 16 grudnia 2015 r. tytułem należnego mu wynagrodzenia za pracę kwoty 8 477 zł 13 gr.

W 2015 r. w miesiącu czerwcu i grudniu wystąpiła nadpłata w wynagrodzeniu powoda. W czerwcu była to nadpłata w wysokości 0,05 gr, którą sąd odliczył od wynagrodzenia za lipiec (123 zł 60 gr – 0 zł 05 gr). Zatem za lipiec należało powodowi wypłacić 123 zł 55 gr. Ponownie w grudniu wystąpiła nadpłata w wypłaconym powodowi nagrodzeniu za pracę w wysokości 119 zł 64 gr. Kwotę tę sąd odliczył z wynagrodzenia należnego powodowi za listopad (535 zł 44 – 119 zł 64 gr = 415 zł 80 gr). Zatem za listopad pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia w wysokości 415 zł 80 gr.

Ponad kwotę 8 477 zł 13 gr sąd powództwo oddalił.

W pozostałym zakresie sąd powództwo umorzył, wobec tego, że powód pierwotnie domagał się kwoty 13 933 zł 36 gr.

Na mocy art. 89 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623 t.j.) sąd przyznał biegłemu J. G. wynagrodzenie w wysokości 492 zł 84 gr i kwotą tą obciążył Skarb Państwa – Kasa Sadu Rejonowego w Krośnie.

Ponieważ w istocie pozwany uległ w 1/2 części swojego żądania (powód ograniczył żądanie pozwu o około 1/2), sąd nakazał Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego kwotę 246 zł 42 gr stanowiącą połowę kosztów opinii biegłego.

Na mocy art. 100 k.p.c. sąd zniósł między stronami koszty procesu.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623 t.j.) nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 w/w ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiszczyć lub których nie miał obowiązku

uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z tym Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego kwotę 349 zł. tytułem 1/2 opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.

Sędzia